

[Henry Christensen.]

vi står i. Da socialdemokratiet skulle ud til vælgerbefolkningen og appellere til dens stemmer, fik vi, som vi har fået det citeret og refereret tit nok, klare løfter både fra finansministeren, fra undervisningsministeren og fra statsministeren om, at regeringen og socialdemokratiet ville indføre et skatteloft — og et skatteloft, der virkelig battede.

Efter valget kunne vi jo godt se, at nu begyndte det at skride for regeringens villighed til at holde sine løfter; men endnu var det dog sådan, at under den debat, vi her i tinget havde den 9. februar i år, blev der vedtaget et dagsordensforslag, hvori folketinget opfordrede finansministeren til i udvalget at komme med forslag til et skatteloft, og finansministeren erklærede sig indforstået hermed. Heller ikke dette løfte er blevet opfyldt. Agter finansministeren ikke at opfylde, hvad der her i folketinget blev fastslået og af finansministeren dengang givet tilsagn om? Jeg har ganske vist siden set den orientering, som socialistisk folkepartis gruppe har afleveret til sin hovedbestyrelse om, hvorledes aftalerne mellem socialdemokratiet og SF på dette punkt er, og jeg vil gerne citere fra dette interessante dokument; der står herom følgende:

„Der indføres ikke noget skatteloft, men relationerne mellem indkomstgrupperne er faste, og skatterne udskrives med en vis procent af grundskalaen. Skalaen reguleres yderligere efter prisetallet.“

Det fastslås altså ganske klart, hvad vi jo ikke kan bestride, at der ikke er noget skatteloft. Det kan kun udlægges sådan, at der ikke indføres noget skatteloft.

Det er altså det skred, der er sket i socialdemokratiet; man er kommet langt på en kedelig vej i det danske socialdemokrati, og jeg vil derfor til sidst stille det spørgsmål til finansministeren: hvorledes forholder det sig mellem disse forskellige former for løfter? Gælder løftet til socialistisk folkeparti om, at der ikke gennemføres noget skatteloft, fremfor de løfter, som socialdemokratiet gav til befolkningen, og som finansministeren var med til at give her i folketinget, om, at der kommer et forslag om et skatteloft?

Jeg synes, det er rimeligt, at vi nu får afklaret dette; jeg synes ikke, finansmini-

steren kan være tjent med denne udvikling. Her er et punkt, hvor jeg synes han skulle frigøre sig fra SF og gå ind i et samarbejde med os andre.

Omman: Spørgsmålet om fradrag for kommuneskat debatterede vi jo så sent som i går, og jeg vil for mit vedkommende lade det blive ved det.

Hvad angår spørgsmålet om et skatteloft, så er det jo grundigt, endog meget grundigt, debatteret og forhandlet under forårets skatteforhandlinger. Partiernes stilling her til er kendt; der er intet sket, som kan formodes at forrykke denne stillingtagen. Derfor må man antage, at forslaget er til udvortes brug og måske til indvortes anvendelse og beroligelse i partiet.

Jeg skal imidlertid gerne gentage mit partis stilling til den sag. Et skatteloft fortsat ved almindelig lov er narreværk, som til enhver tid kan ændres af folketinget. Men narreværket tjener til at tilsløre den væsentlige ting, at det er folketinget, der år for år har ansvar for og pligt til at indrette udskrivningen efter det offentliges behov. Måske gør man sig håb om, at et sådant fiktivt loft kan tjene til, at man i tilfælde af forøget udskrivningsbehov foretrækker andre skatter fremfor indkomstskatten, men jeg vil gerne meddele, at jeg ikke kan sympatisere med en sådan hensigt.

I øvrigt har vi allerede, som det fremgår af forslaget her og af det forslag til udskrivningslov, som finansministeren fremsatte i går, et skatteloft i form af 80 pct.s reglen. Den er i sin tid motiveret med den ravage, skattefradragets reglen kunne bevirke og virkelig mange gange bevirkede i den enkelte skatteborgers indkomst- og skattebetalingsforløb. Den kunne sådan set godt undværes nu, men hvis reglen kan gøre livet lettere for de borgerlige partier, så lad den dog stå; den får ingen væsentlig betydning, og jeg havde hellere set lovgivningen befriet også for denne udvækst.

Men når nu de konservative her i forslaget vil have overgrænsen sat ned fra 80 pct. til 67 pct. og udtrykkeligt under henvisning til fradragets bortfald, ja, så må jeg melde pas. Den grænse, man har arbejdet med, lå netop på 80 pct. af bruttoindtægten, og når man fik eftergivet det, der ragede op over denne grænse, skete det på vilkår af,